

[Leth Mouritzen.]

Landet. Hvis dette kunde gennemføres, saa var der noget ved Talen om at være i samme Baad.

Jeg erkender, at det vilde være det mest hensigtsmæssige at gennemføre Ordningen med Beslaglæggelse af overtallig Bolig i to Tempi, ligesom man har gjort det i Norge. Saa kan Hovedlejereren eller Ejeren inden for en vis Frist selv finde sig en Medlejer, som kan være sympatisk for ham. Men er dette ikke sket inden for en nærmere angivet Dato, har Boliganvisningsudvalget Ret til at anvise en Lejer.

Mit Parti er indstillet paa, at Loven ved denne Behandling skal undergaa en Forbedring i den nævnte Retning. Det vil derfor i Udvalget blive nødvendigt at tage Stilling til disse Betragtninger, og jeg agter at stille Underændringsforslag, som kan bevirke, at Loven virkelig vil blive effektiv og betyde, at der fremskaffes mere Bolig til Befolkningen i en Overgangsperiode.

Endelig har Loven af 22. August 1945 en Skavank, som bør rettes ved denne Revision. Jeg forstaar ikke, at de ærede socialdemokratiske Forslagsstillere ikke er opmærksomme herpaa i deres Forslag, men jeg formoder, at man vil medvirke til, at denne Skavank rettes. Det er Boliganvisningsudvalgenes Sammensætning, jeg tænker paa, idet jeg mener, den bør ændres i demokratisk Retning. I alle Nævn, Boligret og Fremlejenævn, som er nedsat af det offentlige, er Ejere og Lejere lige repræsenteret. Hvad er da Aarsagen til, at dette Udvalg skal have Slagside? Det kan vist ikke bestrides, at Lejerinteresserne ikke varetages tilstrækkeligt i det nedsatte Udvalg, det er i hvert Fald de boligsøgendes Opfattelse. Jeg ser derfor ingen Grund til, at de, som søger Bolig, og som paa saa mange Maader er handikappet, ogsaa paa denne Maade skal undvære den nødvendige Støtte, de ellers kunde have, og jeg finder, at dette Forhold i allerhøjeste Grad er egnet til at sætte ondt Blod. Jeg ser det som min Opgave paa mit Partis Vegne at foreslaa denne Urimelighed ændret, idet jeg samtidig finder, at Lovens Hensigt i højere Grad kan opfyldes derved.

Jeg kan saaledes paa mit Partis Vegne anbefale at gennemføre en Revision af Boliganvisningsloven efter det af det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen stillede Forslag, idet jeg dog samtidig vil virke for en yderligere Udbygning af Loven i den her omtalte Retning.

Johs. Christiansen: Hvad angaar det første Lovforslag, som her er til Behandling,

om Ændringer og visse Tilføjelser til Lov om Leje, skal jeg ganske kort sige, at jeg paa mit Partis Vegne kan tiltræde, hvad der er foreslaaet, og anbefaler Lovforslaget til en velvillig og hurtig Behandling. Jeg vil gerne gøre en Bemærkning i Anledning af de Udtalelser, den ærede sidste Ordfører fremsatte, idet det heraf syntes at fremgaa, at han mente, at Lov om Leje overhovedet ikke var ændret, eller i hvert Fald ikke væsentligt ændret i de 9 Aar, der er forløbet, siden Loven blev vedtaget i 1937. Heroverfor maa jeg gøre opmærksom paa, at det beror i hvert Fald paa en Misforstaaelse, idet Loven er ændret flere Gange og hver Gang paa ret skærpene Maade, og man kan saaledes sige, at Lovgivningsmagten i ret udstrakt Grad netop har haft Opmærksomheden henvendt paa at — om jeg saa maa sige — udvide den Ret, der er sikret Lejeren i Forholdet over for Ejeren. Hvorvidt man saa kan sige, at man er naaet til Ende med en Lovgivning paa dette Omraade, er en Sag for sig, men jeg har dog ønsket i denne Forbindelse at gøre disse Bemærkninger.

Spørgsmaalet om en offentlig Boliganvisning blev først taget op, efter at det havde vist sig, at en Anvisning paa frivillig Basis ikke lod sig gennemføre i tilstrækkeligt Omfang. Jeg skal ikke her komme ind paa, hvorvidt der med lidt mere god Vilje fra Husejernes Side kunde være naaet et tilfredsstillende Resultat — det hører Historien til. Vi fik Loven om tvungen Boliganvisning af 22. August i Fjor, og det Spørgsmaal, der har Interesse i Dag, er da alene det, om Loven har gjort tilstrækkelig Fyldest. I saa Fald vil man kunne forlænge de nugældende Bestemmelser 1 Aar eller 2 frem i Tiden.

Skønnes det derimod, at Lovens Formaal ikke i tilstrækkelig Grad er blevet naaet, saa maa man naturligvis se paa, hvilke Udvidelser der vil kunne blive Tale om at foretage. Nu er det klart, at hvis man ved Ordene „i tilstrækkelig Grad“ forstaar en Tilstand, hvor alle boligsøgende er blevet hjulpet til en Lejlighed som Følge af Loven, har denne ikke i fuldt Omfang været fyldestgørende. Dette kan imidlertid ikke være Kriteriet for, om Loven bør forlænges eller helt nye Bestemmelser gennemføres. Det praktiske Liv har forlængst lært os, at Restriktioner næsten aldrig er i Stand til at løse en ekstraordinær Opgave paa fuldt ud tilfredsstillende Maade; der bliver, hvor skrap og udspekuleret man end former de respektive Bestemmelser, altid noget tilbage, der klikker. Jeg vil derfor mene,